

Oğlan ve Ağaçkakan

Çınar BİBER

Ođlan ve Ađaçkakan

Çınar BİBER

Her sabah kahvaltıdan önce oğlan hardal sarısı yağmurluk ceketini ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Yeşil kanvas çantasını omzuna asar, küçük dürbününü boynuna takardı. Sonra parmak uçlarında yürüyerek yemyeşil, fısıldayan ormana çıkardı. Sıcak açık kahverengi teni, dağınık koyu kahverengi saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Orman onun dünyadaki en sevdiği yerdı.

Ođlan orman kuřlarını izlemeyi çok severdi. Kızılgerdanların nerede su sıçrattığını, çalıkuřlarının nerede saklandığını bilirdi. Ama en sevdiği kuř, parlak kıızıl tepeli telařlı ağačkakandı. Her gűn bir ağačk gövdesine dimdik tutunur, tak-tak-tak vururdu. Siyah beyaz çizgili tűyleri gűneř ışıđında parıldardı. Ođlan dűrbűnűnden izler ve diři eksik gűlűmsemeıyla gűlűmsemdi.

Büyükanne Rose en yaşlı ağaçların hepsinden daha iyi olduğunu söylerdi. Koyu kahverengi teni, gevşek bir topuz yapılmış gümüş kıvrırcık saçları ve burnundan kayan yuvarlak gözlükleri vardı. "Yaşlı ağaçlar hikâyelerle doludur," derdi, tahta bastonuna hafifçe vurarak. Oğlan yuvarlak ela gözleri fal taşı gibi açılmış dinlerdi. Ormanın anlatacağı her hikâyeyi duymak isterdi.

Parlak bir sabah ağaçkakan uzun, buruşuk yaşlı bir ağaca uçtu. Sert kuyruk tüyleriyle kabuğa tutundu ve yavaş yavaş yuvarlak bir delik açtı. Kıymıklar minik kar taneleri gibi uçtu. Oğlan bir eğrelti otunun arkasına çömeldi ve nefesini tuttu. Tak, tak, tak! Telaşlı kuş durmadan çalıştı da çalıştı. Orada ne inşa ediyordu?

G nler boyunca oęlan izlemek i in geri geldi. Aęa kakan yumu ak ya lı odunun i ine daha da derin kazdı. Kısa s re sonra bir yuvaya tam uygun, sıcacak yuvarlak bir delik olu tu. Ku  i eri kayboldu ve tekrar tekrar dı arı  ıktı. Oęlan defterine yazdı: Bir aęa kakan yuvası i in delik a ar. Kalbi heyecanla  arptı.

Sonra bir öğleden sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Kızıl-turuncu tüylü, kocaman gür kuyruklu yaramaz bir sincap ağaçkakanın deliğinden dışarı baktı. Püsküllü kulaklarını oynattı ve oğlana doğru cıvıladı. Ağaçkakanın deliği artık bir sincabın yuvasıydı! Oğlan gözlerini kırpıştırıp baktı. Bu delikleri kaç hayvan kullanıyordu? Bunu öğrenmeliydi.

Ođlan ormanda yavaşça yürüdü, her yaşlı ağacı kontrol etti. Uykulu gözlerini kırpan minik baykuşların olduđu bir delik buldu. Hafifçe vızıldayan arıların olduđu bir delik buldu. Baş aşağı asılı, derin uykuda küçük bir yarasanın olduđu bir delik buldu. Her delik bir kapıydı ve her kapının ardında küçük, sessiz bir hayat vardı.

Kırmızı lastik çizmeleri su birikintilerinde sıçrayarak Büyükanne Rose'a koştu. "Ağaçkakanın delikleri herkesin yuvası!" dedi, sözcükler birbirine karışarak. Büyükanne Rose sıcacık gülümsemesiyle gülümsedi. "Yaşlı ağaçlar ormanın apartmanlarıdır," dedi. "Bir delik, yıllar boyunca birçok canlıya barınak olabilir." Oğlanın çilli yüzü hayranlıkla parladı.

O gece oğlan düşündü de düşündü. Öğrendiklerini herkesin bilmesini istiyordu. Yaşlı bir ağacın sadece odun ve kabuk olmadığını görmelerini istiyordu. O, yaban hayatıyla dolu koca bir mahalleydi. "Bir sergi yapacağım," dedi Büyükanne Rose'a. "Neşeli bir tane, resimler ve hikâyelerle!" Büyükanne Rose ellerini birbirine çırpı.

Ertesi gün ihtiyaç duydukları her şeyi topladılar. Oğlan parlak kızıl tepeli ağaçkakanı, bir gövdeye tutunmuş halde çizdi. Delikten bakan sincabı, baykuşları ve arıları çizdi. Büyükanne Rose kesme, yapıştırma ve boyamada ona yardım etti. Masaları renklerle, bilgilerle ve minik kâğıt ağaçlarla doldu.

Sergiyi herkesin görmeye geldiđi köy salonuna kurdular. Ođlan hardal sarısı ceketiyile yanında durdu, dürbününü tutuyordu. "Yaşlı ağaçlar önemli yuvalardır," dedi, biraz heyecanlı ve çok gururlu. "Delikleri ağaçkakanlar açar, diđer hayvanlar da onları kullanır." İnsanlar yakından bakmak için eğildiler.

Bir çiftçi yavaşça başını salladı. "Bunu hiç bilmiyordum," dedi. Küçük bir kız kâğıttan sincabı işaret edip kıkırdadı. Büyükanne Rose oğlanın elini sıktı. Sergiyi gören herkes anlamaya başladı. Yaşlı ağaçlar sadece yaşlı değildi. Hayatla dolulardı ve birçok orman canlısının güvenli, sıcak bir dinlenme yeri bulmasına yardım ediyorlardı.

Oğlan sıcacık bir parıltının kırmızı lastik çizmelerine kadar yayıldığını hissetti. Öğrendiklerini paylaşmıştı ve ormanın yeni dostları vardı. "Yaşlı ağaçları korumalıyız," dedi. "Onlar da herkesi korur." Büyükanne Rose başını salladı ve bastonuna hafifçe vurdu. Bütün salon oğlanı ve neşeli sergisini alkışladı.

Ondan sonra oğlan her gün orman kuşlarını izlemeye devam etti. Ağaçkakan hâlâ takırdatıp delik açıyordu, her zamanki gibi telaşlıydı. Sincap hâlâ deliğinden bakıyordu, yaramaz ve hızlı. Ve yaşlı ağaçlar hâlâ uzun ve sevecen duruyordu, gizli kapılarla dolu. Oğlan dişi eksik gülümsemesiyle gülümsedi. Keşfedilecek her zaman daha çok şey vardı.

Eve dönerlerken Büyükanne Rose ona bir hikâye daha anlattı. "Her yaşlı ağaç bir armağandır," dedi. "Yaban hayatına yuvalar verir ve bize sabırlı ve iyi olmayı öğretir." Oğlan elini tuttu ve dinledi. Orman çevrelerinde hafifçe hışırdadı, dostça bir merhaba gibi. Onu korumaya yardım ettiği için gurur duydu.

Ve eğer bir gün o yemyeşil ormanda yürürseniz, yukarı bakın yaşlı ağaçlara. Bir tak-tak-tak sesi dinleyin. Yukarıda bir yerde bir ağaçkakan yuva yapıyor. Bir sincap dışarı bakıp kulaklarını oynatabilir. Ve hardal sarısı ceketli bir oğlan izliyor, öğreniyor ve yaşlı ağaçların hayat dolu olduğu harika sırrı paylaşıyor olabilir.